

<p>15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ. Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9). Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγή τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλιμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται. Εὐφραίνου Γεθσημανῆ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος. Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριήλ κεκτημένοι ταξίαρχον. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων ἀγνή! τοῦ Ἵψίστου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γῆθεν πρὸς οὐρανόν, μετέστης σήμερον. Ἡ δόξα σου εὐπρεπής, θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάρισι, Παρθένοι σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Βασιλέως πρὸς ὕψος ἐπάρθητε. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι θρόνοι, Ἀρχαὶ Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβίμ, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ. Ἀγάλλονται γγγενεῖς ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμούμενοι.</p>		<p>15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ. Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9). Ὡ στό παράδοξο θαῦμα! ἡ πηγή τῆς ζωῆς τοποθετεῖται σέ μνημεῖο, καὶ ὁ τάφος γίνεται σκάλα γιά τόν οὐρανό. Εὐφραίνου Γεθσημανῆ, ὁ ἅγιος ναός τῆς Θεοτόκου. Ἄς φωνάξουμε οἱ πιστοί ἔχοντας τόν Γαβριήλ ἀρχηγό (ἐπικεφαλῆς). Χαριτωμένη, Χαῖρε, εἶναι μαζί σου ὁ Κύριος, πού παρέχει στόν κόσμο διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Ὡ στά μυστήριά σου, Ἀγνή! Αναδείχθηκες θρόνος τοῦ Ἵψίστου, Δέσποινα (Κυρία), καὶ ἀπό τή γῆ μετατέ- θηκες σήμερα στόν οὐρανό. Ἡ δόξα σου εἶναι μεγαλο- πρεπής λάμποντας μέ χάρες θεϊκοῦ φωτός. Παρθένες, ἐξυψωθεῖτε μαζί μέ τή Μητέρα τοῦ Βασιλέως. Χαριτω- μένη, Χαῖρε, εἶναι μαζί σου ὁ Κύριος, πού παρέχει στόν κόσμο διὰ σοῦ τό μέγα ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Δοξάζουν τήν κοίμησή σου « Ἐξουσίες, Θρόνοι, Ἀρχές, Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβίμ καί τά φρι- κτὰ Σεραφίμ» (Ἀγγελικά τάγματα). Ἀγάλλονται οἱ ἄνθρωποι φωτισμένοι μέ τή θεϊκή σου δόξα. Πέφτουν</p>
---	--	---

Προσπίπτουσι βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλοις καὶ μέλλουσι. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι Καταλαβόντες τὸ πανάχραντον, καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξόχως ἠσπάζοντο. Αἱ δὲ ὑπέρτατοι τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, σὺν τῷ οἰκειῷ Δεσπότη παραγενόμεναι· Τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραιφνέστατον σῶμα προπέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι, ὑπερκοσμίως δὲ προώχοντο, καὶ ἀοράτως ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχίαις· ἰδοὺ ἡ παντάνασσα θεόπαις παραγέγονεν. Ἄρατε πύλας, καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀενάου φωτὸς Μητέρα. Διὰ ταύτης γὰρ ἡ παγγενῆς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν, ἣ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καὶ ταύτη ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον. Ταύτης γὰρ τὸ ὑπερβάλλον, ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν. Διὸ ἄχραντε Θεοτόκε, αἰεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ, καὶ τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρησαὶ καὶ σῶσαι, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. Εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

καὶ σέ προσκυνοῦν βασιλεῖς μαζί μέ Ἀρχαγγέλους, Ἀγγέλους καὶ ψάλλουν. Χαριτωμένη, χαῖρε, εἶναι μαζί σου ὁ Κύριος, πού παρέχει στὸν κόσμο διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς).

Δόξα ... Καὶ νῦν...

Οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι μέ θεϊκό νεῦμα (πρόσταγμα) ὑψώνονταν (παραλαμβάνονταν) ἀπὸ παντοῦ στὸν ἀέρα ἀπὸ σύννεφα, καὶ ἀφοῦ ἦλθαν κοντὰ στό πάναγνο καὶ ζωοποιό σου σῶμα, τό προσκυνοῦσαν μέ ἐξαιρετικό σεβασμό. Καὶ οἱ ἀνώτετες Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἀφοῦ ἦλθαν μαζί μέ τὸν Κύριό τους, τό θεοδόχο καὶ πάναγνο σῶμα σου (πού δέχθηκε τό Θεό) τό συνοδεύουν στὸν τάφο κατεχόμενες ἀπὸ δέος (βαθειὰ ἐυλάβεια). Καὶ μέ τρόπο ὑπερκόσμιο (ὑπερφυσικό) προπορεύονταν, καὶ χωρὶς νά φαίνονται, φώναζαν στά ἀνώτερα ἀγγελικά τάγματα· Νά, ἦλθε ἡ Βασίλισσα, ἡ Κόρη τοῦ Θεοῦ. Ανοῖξτε τίς πύλες καὶ ὑποδεχθεῖτε κατὰ τρόπο πού ὑπερβαίνει τά μέτρα τοῦ κόσμου, αὐτὴν πού εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ αἰωνίου φωτὸς. Διότι διὰ μέσου αὐτῆς ἔγινε ἡ σωτηρία ὅλου τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· τὴν ὁποία δέν μποροῦμε νά ἀτενίζουμε, καὶ εἶναι ἀδύνατο, νά ἀποδώσουμε σ' αὐτὴν ἀντάξιο βραβεῖο. Διότι ἡ ὑπεροχὴ της ξεπερνᾷ κάθε διάνοια. Γι' αὐτό, ἀγνή Θεοτόκε, ζώντας πάντοτε μαζί μέ τό Βασιλιά, πού φέρνει τὴ ζωὴ, ἀλλὰ εἶναι καὶ τέκνο σου, ἰκέτευέ τον διαρκῶς, νά προφυλάξει, καὶ νά σώσει ἀπὸ κάθε ἐχθρική ἐπίθεση τό νέο Ἰσραὴλ (τοὺς χριστιανούς) σου· διότι κατέχουμε τὴ δικὴ σου προστασία, μακαρίζοντάς σε αἰῶνια καὶ μέ λαμπρότητα.

<p>Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11). Αναγνώσματα. Γένεσις. (ΚΗ'. 10-17). Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπό τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου καί ἐπορεύθη εἰς Χαρράν, καί ἀπήντησε τόπω, καί ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυσ γάρ ὁ ἥλιος, καί ἔλαβεν ἀπό τῶν λίθων τοῦ τόπου, καί ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ, καί ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καί ἐνυπνιάσθη. Καί ἰδὸν κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῆ, ἣς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καί οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καί κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. Ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καί εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καί ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἣς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καί τῷ σπέρματί σου. Καί ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς καί πλατυνθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καί Λίβα, καί Βορράν, καί ἐπὶ ἀνατολάς, καί ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καί ἐν τῷ σπέρματί σου. Καί ἰδὸν ἐγὼ εἰμι μετὰ σοῦ, διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάση, οὗ ἂν πορευθῆς, καί ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καί ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καί εἶπεν· Ὅτι ἐστὶ Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καί ἐφοβήθη, καί εἶπεν· Ὡς φοβερός ὁ</p>		<p>Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11). Αναγνώσματα. Γένεση. (ΚΗ'. 10-17). Αναχώρησε ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ «Πηγάδι τοῦ ὄρκου» καί πῆγε εἰς Χαρράν, καί βρέθηκε σὲ κάποιον τόπον καί κοιμήθηκε ἐκεῖ, γιατί βασίλευσε ὁ ἥλιος. Καί πῆρε μία ἀπὸ τὶς πέτρες τοῦ τόπου καί τὴν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του· καί κοιμήθηκε σ' ἐκεῖνον τὸν τόπον, καί ὄνειρεύθηκε τὸ ἔξης: Μία σκάλα ἦταν στηριγμένη εἰς τὴν γῆν καί ἡ κορυφή της ἔφθανε εἰς τὸν οὐρανόν· καί Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καί κατέβαινον ἐπάνω της. Καί ὁ Κύριος στεκόταν ἐπάνω ἀπ' αὐτήν καί εἶπε· Ἐγὼ εἰμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ τοῦ πατέρα σου, καί καί ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαάκ, μὴ φοβᾶσαι· Τὴν γῆν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποία κοιμᾶσαι, θά τὴ δώσω σ' ἐσένα καί τοὺς ἀπογόνους σου. Καί θά ἀυξηθοῦν οἱ ἀπόγονοί σου, ὅπως ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καί θά ἀπλωθοῦν πρὸς τὴν θάλασσαν (τὴ Δύση) καί τὸ Νότον καί τὸ Βορρᾶ καί τὴν Ἀνατολήν· καί θά εὐλογηθοῦν διὰ μέσου σου ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς καί διὰ μέσου τῶν ἀπογόνων σου. Καί νᾶ, ἐγὼ θεὸς εἰμαι μαζί σου, καί θά σε προστατεύω σὲ κάθε δρόμον, πού θά πορευθεῖς· καί θά σε ἐπιναφέρω εἰς τὴν γῆν αὐτήν, διότι δέν θά σε ἐγκαταλείψω, ὥσπου νᾶ πραγματοποιήσω ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα. Καί σηκώθηκε ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὸν ὕπνον του καί εἶπε· Ὅτι Κύριος βρίσκεται σ' αὐτόν τὸν τόπον, καί ἐγὼ δέν τὸ γνώριζα. Καί φοβήθηκε καί εἶπε· πόσο φοβερός εἶναι ὁ τόπος αὐτός! Δέν εἶναι αὐτό τίποτε ἄλλο παρὰ οἶκος τοῦ Θεοῦ, καί αὐτὴ (ἡ σκάλα) εἶναι ἡ πύλη</p>
---	--	---

τόπος οὗτος! Οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητεία Ἰεζεκιήλ. (ΜΓ'. 27- ΜΔ'. 4).

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδότης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός, Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτὴν τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐνώπιον Κυρίου, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου, καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμίαι. (Θ'. 1-11).

Ἡ Σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτὰ. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τραπέζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ κρατῆρα,

τοῦ Οὐρανοῦ.

Προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ. (ΜΓ'. 27- ΜΔ'. 4).

Θά συμβεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τὴν ὀγδότη καὶ μετέπειτα τὸ ἐξῆς· θά προσφέρουν οἱ ἱερεῖς ἐπάνω στοῦ θυσιαστήριου (στό βωμό) τίς θυσίες, πού λέγονται ὀλοκαυτώματα, καὶ τίς θυσίες γιὰ τὴ σωτηρία σας· καὶ θά σᾶς δεχθῶ, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ μέ ὀδήγησε πρὸς τὴν πύλη τῶν Ἁγίων (τοῦ κυρίως ναοῦ) τὴν ἐξωτερικὴ πού βλέπει πρὸς τὴν Ἀνατολή, καὶ αὕτη ἦταν κλεισμένη. Καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κύριος· ἡ πύλη αὕτη θά εἶναι κλεισμένη, δέν θά ἀνοιχθεῖ, καὶ κανένας δέν θά περάσει μέσα ἀπ' αὐτὴν, διότι ὁ Κύριος, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ, θά περάσει μέσα ἀπ' αὐτὴν, καὶ θά παραμείνει κλεισμένη. Διότι ὁ Ἄρχοντας (ὁ Μεσσίας) αὐτός θά καθίσει σ' αὐτὴν, καὶ θά φάγει ἄρτον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς στοᾶς τῆς πύλης θά εἰσέλθῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια ὁδὸ θά ἐξέλθῃ. Καὶ μέ ἔβαλε στὴν ὁδὸ τῆς πύλης πού βλέπει πρὸς Βορρᾶν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Ναό· Καὶ εἶδα, καὶ νά, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου ἦταν γεμάτο ς ἀπὸ δόξα (ἀπὸ φῶς).

Παροιμίες. (Θ'. 1-11).

Ἡ σοφία οἰκοδόμησε γιὰ τὸν ἑαυτό της κατοικία, καὶ τὴ στήριξε σὲ ἐπτὰ στύλους. Ἔσφαξε τὰ σφάγια της καὶ γέμισε κρατῆρα (μεγάλο δοχεῖο) μέ τὸ κρασί της, καὶ ἐτόιμασε τὸ τραπέζι της. Ἀπέστειλε τοὺς ὑπηρέτες της καλώντας στοῦ συμπόσιο μέ δυνατὸ κήρυγμα λέγοντας. Ὅποιος εἶναι ἀσύνετος, ἄς ἔλθῃ σ'

λέγουσα. Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· ἔλθετε φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε, καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακούς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν, (οἱ γὰρ ἐλεγοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ). Μὴ ἐλεγε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε. Ἐλεγε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται, γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· (τὸ γὰρ γνῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς) τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν Παναγίαν Παρθένον ἀγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προῆλθε, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, κράζοντες καὶ λέγοντες. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, Μακάρια ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν. Αὐτοῦ ταῖς ἀγίαις χερσὶ, τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ἐμένα, καὶ σ' αὐτοὺς πού εἶχαν ἔλλειψη μυαλοῦ εἶπε· ἐλᾶτε, φάγετε τὸν ἄρτο μου, καὶ πιεῖτε τὸ κρασί πού σαῶς εἰτοίμασα. Ἐγκαταλείψτε τὴν ἀπερισκεψία καὶ θά ζήσετε αἰώνια· καὶ ζητήστε φρόνηση, γιὰ νά ἀποκτήσετε σύνεση μέ γνώση. Ὅποιος θέλει νά διαπαιδαγωγῆσει τοὺς κακοὺς, θά ἐξυβρισθεῖ ἀπ' αὐτοὺς· καὶ ὁποιος θέλει νά ἐλέγξει τὸν ἀσεβῆ, θά ἐπισύρει συκοφαντίες σέ βάρος τοῦ ἑαυτοῦ του· (διότι οἱ ἐλεγοὶ πρὸς τὸν ἀσεβῆ εἶναι τραύματα γι' αὐτόν). Μὴν ἐλέγχεις κακοὺς, γιὰ νά μὴ σέ μισήσουν. Ἐλεγε σοφὸν καὶ θά σέ ἀγαπήσει. Δίνε ἀφορμὴ στό σοφὸ καὶ θά γίνε σοφώτερος· κάνε γνωστὲς στό δίκαιο τίς ἐλλείψεις του, καὶ θά δέχεται προθυμότερα τίς συμβουλές σου. Ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου· καὶ οἱ ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων δείχνουν σύνεση· (διότι τό νά γνωρίζε κάποιος τὸν νόμο, εἶναι γνώρισμα ἀγαθῆς διάνοιας)· διότι μέ τὸν τροπο αὐτό θά ζήσεις πολλά χρόνια, καὶ θά σοῦ προστεθοῦν πολλά χρόνια ζωῆς.

Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα

Ἐλᾶτε νά ἀνυμνήσουμε, λαοί, τὴν Παναγία Παρθένο ἀγνή, ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο σαρκωμένος ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, κράζοντας καὶ λέγοντας· Εἶσαι ἐσύ ἡ πιὸ εὐλογημένη ἀνάμεσα στίς γυναῖκες· Μακάρια ἡ κοιλιὰ σου, πού χώρεσε τὸν Χριστό. Αφοῦ ἐναπέθεσες στά ἅγια χέρια Ἐκείνου τὴν ψυχὴ σου, πρέσβευε, ἀμόλυντη, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

<p>Στίχ. Ανάστηθι Κύριε εις τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καὶ ἡ Κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου.</p> <p>Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν, ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση δεόμεθα, τῶν εἰς σέ μετὰ Θεόν, τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.</p> <p>Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.</p> <p>Δαυϊτικὴν ὥδην σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ. Ἀπενεχθήσονται φησί, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλίασει. Ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται, ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν καὶ λέγομεν. Σῶσον ἡμᾶς, τοὺς ὁμολογοῦντας σε Θεοτόκε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῆν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόςθεος, καὶ πρῶτος, Ἰεράρχης,</p>		<p>Στίχ. Σήκω, Κύριε, καὶ ἔλα στὸν τόπο τῆς ἀναπαύσεώς σου, Ἐσύ καὶ ἡ κιβωτός τοῦ ναοῦ σου.</p> <p>Τὴν πάνσεπτῆ σου κοίμηση, Παναγία Παρθένε ἀγνή, μακαρίζουμε τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων στὸν οὐρανὸ καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων στὴ γῆ· διότι ἔγινες Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Δημιουργοῦ τῶν πάντων. Αὐτὸν μὴ παύσεις, σέ παρακαλοῦμε, νὰ τὸν ἱκετεύεις γιὰ μᾶς, πού μετὰ τὸ Θεό σ' ἐσένα ἐναποθέτουμε τίς ἐλπίδες μας, Θεοτόκε πανύμνητη πού παρῆμινες Παρθένος.</p> <p>Στίχ. Ὁρκίσθηκε ὁ Θεός στό Δαυῖδ βέβαιη ὑπόσχεση καὶ δέν θά τὴν ἀθετήσῃ (δέν θά τὴν ἀγνοήσῃ).</p> <p>Σήμερα, λαοί, ἄς ψάλλουμε ὕμνο ὅπως τοῦ Δαυῖδ πρὸς τιμὴν τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Λέγει (ὁ Δαυῖδ), θά ὀδηγηθοῦν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως (Θεοῦ) παρθένες ἀκολουθώντας τὴν (τὴν Παναγία, θά ὀδηγηθοῦν μὲ εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλίαση. Διότι αὐτὴ πού κατάγεται ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Δαυῖδ, διὰ τῆς ὁποίας θεωθήκαμε, μὲ δόξα καὶ πάνω ἀπὸ τὴ λογικὴ μετατίθεται στὰ χέρια τοῦ δικοῦ της Υἱοῦ καὶ Κυρίου· τὴν ὁποῖαν ἀνυμνώντας ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φωνάζουμε καὶ λέμε. Σῶσε ἐμᾶς πού σέ ὑμνολογοῦμε ὡς Θεοτόκον ἀπὸ κάθε δύσκολη περίσταση, καὶ λύτρωσε ἀπὸ κινδύνους τίς ψυχές μας.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὅταν ἀναχώρησες (ἀπὸ τὴ ζωὴ), Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς Ἐκεῖνον πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο (μυστηριωδῶς), ἦταν παρῶν ὁ</p>
---	--	--

Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον, καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες ἔχαιρον πανύμνητε. Ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγιοι καὶ πρεσβύτατοι τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυφῆσαι ἀλλήλαις ἔλεγον. Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν, δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διόπερ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες, ἐκβοῶμέν σοι· Πανύμνητε, Χριστιανῶν τὸ κέρας ὑψωσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπόλυσις.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος καὶ πρῶτος Ἱεράρχης, καὶ ὁ Πέτρος, ἡ πιό τιμία κορυφή τῶν θεολόγων, καὶ ὁλος ὁ θεϊκὸς ὄμιλος τῶν Ἀποστόλων, πού ὑμνολογοῦσαν μὲ ἀποκαλυπτικούς θεολογικούς λόγους τὸ θεϊκὸ καὶ ἐξαίσιον μυστήριον τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀφοῦ κήδευσαν τὸ ζωοπάροχο σῶμα σου, πού δέχθηκε τὸν Θεό, ἔχαιραν, Πανύμνητη. Καὶ ἀπὸ ψηλά οἱ πανάγιοι Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, πού δημιουργήθηκαν πρὶν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκπληκτες ἔσκυβαν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους. Σηκῶστε (ἀνοῖξτε) τίς πύλες σας, καὶ ὑποδεχθεῖτε αὐτήν, πού γέννησε τὸ Δημιουργό τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· καὶ ἅς ἀνυμνήσουμε μὲ δοξολογίες τὸ σεβάσμιο καὶ ἅγιο σῶμα, τὸ ὁποῖο χώρεσε αὐτόν, πού γιὰ μᾶς εἶναι ἀόρατος καὶ Κύριος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κι ἐμεῖς ἐορτάζοντας τὴ μνήμη σου, σοῦ φωνάζουμε· Πανύμνητη, ὑψωσε τὴ δύναμη τῶν χριστιανῶν καὶ σῶσε τίς ψυχές μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Κατὰ τὴ Γέννηση (τοῦ Υἱοῦ) σου φύλαξες τὴν παρθενία σου, κατὰ τὴν κοίμησή σου δέν ἐγκατέλειπες τὸν κόσμον, Θεοτόκε. Μετατέθηκες στὴ ζωὴ, (τὸ Χριστό), ἐπειδὴ εἶσαι Μητέρα τῆς ζωῆς, καὶ μὲ τίς πρεσβείες σου λυτρῶνεις τίς ψυχές μας ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ἀπόλυση.

(Συλλειτουργικό. Σελδα 16-17).

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.
ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).
Καθίσματα.

Αναβόησον Δαυΐδ, τὶς ἡ παροῦσα Ἑορτή;
Ἦν ἀνύμνησα φησίν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν
Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ
Παρθένον, μετέστησεν αὐτήν, πρὸς τὰς
ἐκεῖθεν μονάς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἄνευ
σπορᾶς γεννηθεὶς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι,
μητέρες καὶ θυγατέρες καὶ νύμφαι Χριστοῦ,
βοῶσαι. Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα πρὸς τὰ ἄνω
βασιλεία.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

Ὁ πάντιμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων,
ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως,
τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε
Πανύμνητε, οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων
τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς
εὐφημοῦντες, ἦν πίστει ἐορτάζομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

Ἐν τῇ Γεννήσει σου, σύλληψις ἄσπορος, ἐν
τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος, θαῦμα ἐν
θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ
ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα; πῶς
δὲ ἡ μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα; Διὸ

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.
ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά.
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).
Καθίσματα.

Φώναξε, Δαυΐδ, ποιά εἶναι ἡ παροῦσα ἑορτή; Καὶ
ἀπαντᾶ· αὐτήν πού ἀνύμνησα στό βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν
ὡς θυγατέρα, Κόρη τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο, τὴν μετέ-
θεσε στίς οὐράνιες κατοικίες ὁ Χριστός, πού γεννήθηκε
ἀπ' αὐτήν χωρίς σπέρμα· καὶ γι' αὐτό χαίρονται μητέ-
ρες καὶ θυγατέρες καὶ νύμφες τοῦ Χριστοῦ φωνάζο-
ντας. Χαῖρε ἐσύ πού μετατέθηκες στά ἄνω βασιλεία.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Ὁ πάντιμος (ἄξιος κάθε τιμῆς) ὄμιλος τῶν σοφῶν
Ἀποστόλων συγκεντρώθηκε μέ τρόπο θαυμαστό, γιά
νά κηδεύσει μέ δόξα τό σῶμα σου τό ἀμόλυντο, Θεοτό-
κε πανύμνητη· μαζί μ' αὐτούς ὕμνησαν τά πλήθη τῶν
Ἀγγέλων τὴ μετάθεσή σου, ἐγκωμιάζοντας μέ σεβα-
σμό ἐσένα, τὴν ὁποία μέ πίστη γιορτάζουμε.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Κατά τὴ γέννησή σου (ἔγινε) σύλληψη χωρίς
σπέρμα, στήν κοίμησή σου νέκρωση χωρίς φθορά (θα-
νάτου)· ἓνα θαῦμα συνέπεσε μέ ἄλλο θαῦμα διπλό,
Θεοτόκε· διότι πῶς (συμβαίνει), ἐσύ πού δέν εἶχες
πεῖρα ἀνδρός, νά τρέφεις βρέφος παραμένοντας ἀγνή;

<p>σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι. Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ). Ἀναβαθμοί. Τό Α' Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίς 9). Προκείμενον. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.</p> <p>Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.</p> <p>Τάξις τοῦ Εὐεγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Λουκᾶν. (Α'. 39-49, 5-6).</p> <p>Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστᾶσα Μαριὰμ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσηλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβητ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβητ τὸν ἄσπασμόν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησεν τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβητ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπεν. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς μέ; ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ</p>		<p>καὶ πῶς, ἐσὺ ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ εἶσαι νεκρῆ, εὐωδιάζεις; Γί' αὐτὸ μαζί μέ τόν Ἄγγελο σοῦ φωνάζουμε. Χαῖρε, ἐσὺ πού εἶσαι στολισμένη μέ ὅλες τίς χάρες.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο). Ἀναβαθμοί. Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίδα 9). Προκείμενο. Θά θυμᾶμαι τό ὄνομά σου σέ ὅλες τίς γενιές.</p> <p>Στίχ. Ἄκουσε θυγατέρα καὶ δές, καὶ στρέψε τὴν ἀκοή σου, καὶ λησμόνησε τό λαό σου καὶ τό πατρικὸ σου σπίτι, καὶ (τότε) θά ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλιάς τὴν ὠραιότητά σου.</p> <p>Τάξη τοῦ Εὐεγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 33). Εὐαγγέλιο. Κατὰ Λουκᾶν. (Α'. 39-49, 5-6).</p> <p>Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες σηκώθηκε βιαστικά ἡ Μαρία καὶ πῆγε στήν ὄρεινὴ Ἰουδαία σέ μία πόλη τῆς καὶ μπῆκε στό σπίτι τοῦ Ζαχαρία καὶ χαιρέτισε τὴν Ἐλισάβητ. Καὶ συνέβη τό ἐξῆς: Μόλις ἄκουσε ἡ Ἐλισάβητ τό χαιρετισμό τῆς Μαρίας, σκίρτησε (χοροπήδησε μέ χαρά) τό βρέφος στήν κοιλία τῆς· καὶ γέμισε μέ Πνεῦμα Ἅγιο ἡ Ἐλισάβητ κι ἐφώνησε μέ μεγάλη φωνή καὶ εἶπε. Εἶσαι ἡ πιό εὐλογημένη ἀνάμεσα στίς γυναῖκες καὶ εἶναι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πῶς μοῦ ἔγινε αὐτὴ ἡ τιμὴ, νά ἔλθῃ σ' ἐμένα ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μου; Διότι, νά, μόλις ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ χαιρετισμοῦ σου στ' αὐτιά μου, σκίρτησε τό</p>
--	--	--

φωνή τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου,
ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ
κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι
ἔσται τελείωσις τοῖς λελαημένοις αὐτῇ παρὰ
Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ
μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου
ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ
τὴν ταπεινῶσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γὰρ
ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί·
ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός καὶ ἅγιον
τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἔμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ
ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον
αὐτῆς.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

Πεντηκοστάριον.

Ὅτε ἡ Μετάστασις τοῦ ἀχράντου σου
σκήνους ἠὺτρεπίζετο, τότε οἱ Ἀπόστολοι,
περικυκλοῦντες τὴν κλίνην τρόμῳ ἐώρων σε,
καὶ οἱ μὲν ἀτενίζοντες τῷ σκηνεῖ, θάμβει
συνείχοντο, ὁ δὲ Πέτρος σὺν δάκρυσιν ἐβόα σοι·
Ὡ Παρθένε, ὀρῶ σε τρανῶς ἠπλωμένην
ὑπτίαν, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, καὶ
καταπλήττομαι, ἐν ἧ ἐσκήνωσε τῆς μελλούσης
ζωῆς ἡ ἀπόλαυσις. Ἀλλ' ὦ ἄχραντε, ἰκέτευε
ἐκτενῶς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, τοῦ σώζεσθαι
τὴν πόλιν σου ἄτρωτον.

«Σῶσον ὁ Θεός...».

Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37).

βρέφος μέ ἀγαλλίαση στήν κοιλιά μου. Καί θά εἶναι
μακάρια κάθε γυναίκα πού θά πιστέψει (ὅπως ἐσύ) ὅτι
θά ἐκπληρωθοῦν τελείως, ὅσα ἐλέχθησαν σ' αὐτήν
ἀπό τόν Κύριο. Καί εἶπε ἡ Μαρία. Δοξάζει ἡ ψυχὴ μου
τό μεγαλεῖο τοῦ Κυρίου καί χάρηκε βαθιά τό πνεῦμα
μου γιά τό Θεό τό Σωτήρα μου, διότι ἔρριξε βλέμμα
συμπαθείας σ' ἐμένα τή ταπεινή δούλη του. Διότι, νά,
ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς θά μέ μακαρίζουν ὅλες οἱ γε-
νιές· διότι ἔκανε σ' ἐμένα μεγαλειώδη πράγματα ὁ
Παντοδύναμος καί εἶναι ἅγιο τό ὄνομά του. Ἔτσι
ἔμεινε ἡ Μαρία μαζί της περίπου τρεῖς μῆνες καί
ἐπέστρεψε στό σπίτι της.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Πεντηκοστάριο.

Ὅταν ἐτοιμαζόταν ἡ μετάθεση τοῦ ἀμόλυντου
σώματός σου, τότε οἱ Ἀπόστολοι περικυκλώνοντας τή
νεκρική σου κλίνη σέ ἔβλεπαν μέ τρόμο· καί ἐκεῖνοι
βλέποντας τό σῶμα (σου) κατέχονταν ἀπό θαυμασμό·
καί ὁ Πέτρος μέ δάκρυα σου φώναζε· Ὡ Παρθένε, σέ
βλέπω νά εἶσαι ξαπλωμένη ὑπτία (ἀνάσκελα) ἐσένα
τή ζωὴ τῶν πάντων καί καταπλήττομαι, ἐσένα στήν
ὁποία κατοίκησε ἡ ἀπόλαυση τῆς μελλοντικῆς ζωῆς.
Ἀλλά, Ἀμόλυντη, ἰκέτευε ἐπίμονα (παρατεταμένα) τόν
Υἱόν σου καί Θεό, νά διασώζεται ἡ πόλη σου ἄτρωτη
(χωρίς τραύματα, ἄθικτη).

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37).

<p>Κανόνες. Ωιδή Α' Πρωτος. «Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεῆς Παρθένε μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων τῷ σῶ, ἄδοντας Μονογενεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται».</p> <p>Αμφεπονεῖτο αὐλῶν τάξις, οὐρανοβάμων ἐν Σιών τὸ θεῖον σῶμά σου, ἄφνω δὲ συρρεύσασα, τῶν Ἀποστόλων ἢ πληθὺς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοὶ παρέστησαν ἄρδην, μεθ' ὧν ἄχραντε, σοῦ τὴν σεπτὴν, Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.</p> <p>Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἤρω, κατὰ τῆς φύσεως Ἀγνή, Θεὸν κηύσασα, ὅμως μιμουμένη δέ, τὸν ποιητὴν σου καὶ Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις· διὸ θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρη διαιωνίζουσα.</p> <p>Δεύτερος. «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὴν Κοίμησιν».</p> <p>Παρθένοι νεάνιδες, σὺν Μαριάμ τῇ Προφήτιδι, ὦδὴν τὴν ἐξόδιον νῦν ἀλαλάξατε· ἡ Παρθένος γάρ, καὶ μόνη Θεοτόκος, πρὸς λῆξιν οὐράνιον διαβιβάζεται.</p>		<p>Κανόνες. Ωιδή Α' . Πρωτος. Ποικιλμένη μέ τῇ θείᾳ δόξᾳ ἡ ἱερὴ καὶ ἔνδοξη μνήμη σου, Παρθένε, συγκέντρωσε σέ χαρὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς μέ ἐπὶ κεφαλῆς τῇ Μαριάμ (τὴν ἀδελφὴ τοῦ Μωυσῆ) μέ χορούς καὶ τύμπανα, πού ψάλλουν στό Μονογενῆ σου Υἱό, διότι ἔχει δοξασθεῖ ὑπερβολικά.</p> <p>Ἡ τάξη τῶν Ἀγγέλων, πού βρίσκεται στόν οὐρανό, φρόντιζε στή Σιών τό θεϊκό σου σῶμα· καί ξαφνικά, ἀφοῦ συγκεντρώθηκε τό πλῆθος τῶν Ἀποστόλων ἀπό τά πέρατα τῆς γῆς, Θεοτόκε, στάθηκαν κοντά σου ἀπό ψηλά· μαζί μέ αὐτούς, ἀμόλυνη Παρθένε, δοξάζουμε τή σεμνή σου μνήμη.</p> <p>Ἐπῆρες βραβεῖα γιά τή νίκη σου κατὰ τῆς φύσεως, Ἀγνή, μέ τό νά γεννήσεις τόν Θεό· ὅμως μιμούμενη τόν Ποιητή (Δημιουργό) σου καί Θεό ὑποκύπτεις κατὰ τρόπο ὑπερφυσικό στοὺς νόμους τῆς φύσεως· γι' αὐτό πεθαίνοντας ἀναστήγεις ζώντας αἰώνια μαζί μέ τόν Υἱό σου.</p> <p>Δεύτερος. Θά ἀνοίξω τό στόμα μου καί θά γεμίσει μέ Πνεῦμα, καί θά πῶ κάποια λόγια στή Βασίλισσα Μητέρα, καί θά ἐμφανισθῶ νά πανηγυρίζω χαρμόσυνα, καί θά ὑμνήσω χαρούμενος τὴν κοίμησή της.</p> <p>Νεαρές παρθένες μαζί μέ τὴν προφήτισσα Μαριάμ (τὴν ἀδελφὴ τοῦ Μωυσῆ) τώρα ψάλετε μέ χαρὰ τόν ὕμνο τῆς ἐξόδου ἀπό τὴ ζωὴ· διότι ἡ Παρθένος καί μόνη Θεοτόκος περνᾷ στήν αἰώνια κατοικία.</p>
--	--	--

<p>Αξίως ὡς ἔμψυχον, σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξαντο, οὐράνια Πάναγνε, θεῖα σκηνώματα, καὶ παρέστηκας, φαιδρῶς ὠραιῶσμένη, ὡς νύμφη πανάμωμος, τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. Πρῶτος.</p> <p>«Ἡ δημιουργικὴ, καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινῆ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον Χριστέ. μόνος γὰρ εἶ ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαύομενος».</p> <p>Γυναῖκά σε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μητέρα, Θεοῦ εἰδότες Πανάμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι, πεφρικυῖαις ἤπτοντο χερσί, δόξη ἀπαστράπτουσαν, ὡς θεοδόχον σκῆνος θεώμενοι.</p> <p>Ὑπέφθασε χερσί, ταῖς ὑβριστικαῖς τοῦ αὐθάδους, τομὴν ἢ δίκη ἐπάξασα, τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, τὸ σέβας τῇ ἐμψύχῳ κιβωτῷ, δόξη τῆς Θεότητος, ἐν ἣ ὁ Λόγος σὰρξ ἐχρημάτισε.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους, Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θεῖᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξιώσον».</p> <p>Θνητῆς ἐξ ὀσφύος προαχθεῖσα, τῇ φύσει κατάλληλον Ἄγνη, τὴν ἔξοδον διήνυσας, τεκοῦσα δὲ τὴν ὄντως ζωὴν, πρὸς τὴν ζωὴν μεθέστηκας, τὴν θεῖαν καὶ ἐνυπόστατον.</p>		<p>Ἐπάξια σὲ δέχθηκαν ὡς ἔμψυχο οὐρανό, Πάναγνη, οἱ οὐράνιες θεϊκὲς κατοικίες· καὶ καλλωπισμένη ὡς πάναγνη νύμφη στάθηκες μὲ χαρὰ δίπλα στὸν Βασιλιά καὶ Θεό μας.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. Πρῶτος.</p> <p>Ἐσύ, Χριστέ, ἡ δημιουργικὴ σοφία καὶ Δύναμη τοῦ Θεοῦ, πού συγκρατεῖς τὰ πάντα, στήριξε τὴν Ἐκκλησίαν σου, νὰ μείνει ἀκλόνητη (ἀκράδαντη). Διότι εἶσαι μόνος ἅγιος, ἐσύ πού ἀναπαύεσαι μεταξύ τῶν ἁγίων .</p> <p>Αναγνωρίζοντάς σε ὡς θνητὴ γυναῖκα, ἀλλὰ ὑπερφυσικά καὶ ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀπολύτως Ἀμόλυνη, οἱ Ἀπόστολοι σὲ ἄγγιζαν μὲ τρεμάμενα ἀπὸ τῆ φρίκη χέρια, βλέποντάς σε νὰ ἀστράφτεις ἀπὸ δόξα ὡς κατοικία, πού δέχθηκες τὸ Θεό.</p> <p>Πρόφθασε ἡ θεῖα δίκη καὶ ἐπέφερε στὰ βέβηλα χέρια τοῦ αὐθάδους ἀποκοπή (τὰ ἔκοψε), διότι ὁ Θεός φύλαξε τὸ σεβασμὸ στὴν ἐμψυχη κιβωτό, μὲ τὴ δόξα τῆς Θεότητος, στὴν ὁποία (κιβωτό) ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινε σάρκα (πῆρε σῶμα).</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Τοὺς ὑμνολόγους σου, Θεοτόκε, ἐσύ ἡ ζωντανὴ καὶ ἄφθονη πηγὴ, οἱ ὁποῖοι συγκρότησαν πνευματικὸ θίασο (ὀμάδα), στερέωσέ τους· καὶ μὲ τὴ θεϊκὴ δόξα σου ἀξιώσέ τους, νὰ λάβουν στεφάνια δόξας.</p> <p>Ἀφοῦ προῆλθες ἀπὸ ἀνθρώπινα σπλάχνα, πέρασες καὶ τὴν ἔξοδο (ἀπὸ τὸν κόσμον), ὅπως ἄρμοζε στὴ φύση, Ἄγνη· Ἐπειδὴ ὅμως γέννησες τὴν πραγματικὴ ζωὴ, μετατέθηκες πρὸς τὴ θεϊκὴ ζωὴ, πού ταυτίζεται</p>
--	--	--

<p>Δῆμος θεολόγων ἐκ περάτων, ἐξ ὕψους Ἀγγέλων δὲ πληθὺς, πρὸς τὴν Σιών ἠπειγόντο, παντοδύναμω νεύματι, ἀξιοχρέως Δέσποινα, τῇ σῇ ταφῇ λειτουργήσοντες.</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38). Ὑπακοή.</p> <p>Μακαρίζομέν σε πᾶσαι αἱ γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, χωρηθῆναι εὐδόκησε. Μακάριοι ἐσμέν καὶ ἡμεῖς προστασίαν σε ἔχοντες· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις κρατύνονται. Διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι. Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Πρῶτος.</p> <p>«Ρῆσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς σου, εἰς φῶς ἔθνῶν ἐξελεύσεσθαι, καὶ φωνεῖ σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει, τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε».</p> <p>Ἴδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε· τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἅγιον, καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ, τῶν ἐπουρανίων βουνῶν, ἐφύπερθεν αἴρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος, ἐν ἐπουρανίῳ, καὶ ἀφθάρτω χθονὶ οἰκίζομενος.</p>		<p>μέ ἓνα πρόσωπο, τὸν Χριστό.</p> <p>Ὁ σύλλογος τῶν Ἀποστόλων (συγκεντρωμένος) ἀπὸ τὰ πέρατα, καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ἀγγέλων ἀπὸ ψηλά, ἔφθασαν βιαστικά στὴ Σιών μέ παντοδύναμο προσταγμα (τοῦ Θεοῦ), γιὰ νά ὑπηρετήσουν (νά λειτουργήσουν) στήν ταφή σου, ὅπως ἄξιζε.</p> <p>Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38). Ὑπακοή.</p> <p>Σέ μακαρίζουμε ὅλες οἱ γενιές, Θεοτόκε Παρθένε· διότι μέσα σ' ἐσένα ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς μας καταδέχθηκε νά χωρέσει. Κι ἐμεῖς εἴμαστε μακάριοι, πού σέ ἔχουμε προστασία· διότι ἡμέρα καὶ νύχτα πρεσβεύεις γιὰ μᾶς, καὶ τὸ σκῆπτρο (ἡ ἐξουσία) τοῦ βασιλιᾶ (μας) παίρνει δύναμη μέ τίς δικές σου ἰκεσίες. Γι' αὐτό σοῦ φωνάζουμε ἀνυμνώντας. Χαῖρε χαριτωμένη ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου.</p> <p>Ωιδὴ Δ'. Πρῶτος.</p> <p>Λόγια τῶν προφητῶν καὶ αἰνιγματικές προφητεῖες προφήτευσαν, Χριστέ, τὴ σάρκωσή σου ἀπὸ Παρθένου· ὅτι δηλαδή ἡ λάμψη τῆς ἀστραπῆς σου (ἡ θεία παρουσία σου) θά βγεῖ ὡς φῶς γιὰ νά φωτίσει τὰ ἔθνη, καὶ φωνάζει ἡ ἄβυσσος (τά πλήθη τῶν ἐθνῶν πού φωτίσθηκαν) μέ ἀγαλλίαση· δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.</p> <p>Κοιτάξτε, λαοί, καὶ θαυμάστε· διότι τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ τὸ ἅγιο καὶ ἐπιφανές τὸ περίφημο (ἡ Παναγία) ὑψώνεται πιό πάνω ἀπὸ τὰ ἐπουράνια βουνά, ὡς ἐπίγειος οὐρανός, πού ἐγκαθίσταται σέ ἐπουράνια καὶ ἀφθαρτὴ γῆ.</p>
--	--	---

<p>Ζωῆς αἰδίου καὶ κρείττονος, ὁ θάνατός σου γέγονε, διαβατήριον Ἀγνή, ἐκ τῆς ἐπικήρου πρὸς θεῖαν ὄντως καὶ ἄρρευστον, μεθιστῶν σε ἄχραντε, ἐν ἀγαλλιάσει, τὸν Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.</p> <p>Ἐπήρθησαν πύλαι οὐράνιαι, καὶ Ἄγγελοι ἀνύμνησαν, καὶ ὑπεδέξατο Χριστός, τὸ τῆς παρθενίας αὐτοῦ, μητρῶον κειμήλιον. Χερουβὶμ ὑπεῖξέ σοι, ἐν ἀγαλλιάσει, Σεραφίμ δὲ δοξάζει σε χαίροντα.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>«Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».</p> <p>Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν οὐρανόν, τοῦ Παμβασιλέως τὸν ἔμψυχον, τοὺς κενεῶνας, ὑπερχόμενον τῆς γῆς. Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου! Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.</p> <p>Ἐν τῇ Μεταστάσει σου, Μῆτερ Θεοῦ, τὸ εὐρυχωρότατον σῶμά σου καὶ θεοδόχον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβω καὶ χαρᾶ συνεκάλυπτον.</p> <p>Εἰ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπός, δι' ὃν οὐρανὸς ἐχρημάτισε, ταφήν ὑπέστη, ἐκουσίως ὡς θνητός, πῶς τὴν ταφήν ἀρνήσεται, ἢ ἀπειρογάμως κυήσασα;</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Πρῶτος.</p>		<p>Γιὰ ζωὴ αἰώνια καὶ ἀνώτερη ἔγινε διαβατήριο ὁ Θάνατός σου, Ἀγνή, μεταθέτοντάς σε, Ἀμόλυνη, ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη πρὸς τὴν πραγματικὰ θεϊκὴ καὶ ἄφθαρτη ζωὴ, γιὰ νὰ βλέπεις μὲ ἀγαλλίαση τὸν Υἱό σου καὶ Κύριο.</p> <p>Ὑψώθηκαν (ἄνοιξαν) οἱ οὐράνιες πύλες, καὶ Ἄγγελοι ἀνύμνησαν, καὶ ὑποδέχθηκε ὁ Χριστός τὸ παρθενικὸ κειμήλιο τῆς Μητέρας του. Τὰ Χερουβὶμ ὑποχώρησαν μπροστὰ σ' ἐσένα μὲ ἀγαλλίαση, τὰ Σεραφίμ σέ δοξάζουν χαίροντας.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Τὴν ἀνεξακρίβωτη θεῖα βουλή γιὰ τὴ σάρκωση σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ κατανοῶντας τὴν ἐκραύγαζε. Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.</p> <p>Ἦταν ἐκθαμβωτικὸ νὰ βλέπει κανεὶς τὸν ἔμψυχο οὐρανὸ τοῦ Βασιλιᾶ τῶν πάντων, νὰ κατεβαίνει στὰ κοιλάματα τῆς γῆς (στὸν ἄδη). Πόσο εἶναι θαυμάσια τὰ ἔργα σου! Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.</p> <p>Κατὰ τὴ μετάβασή σου στὸν (οὐρανὸ), Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὸ σῶμα σου τὸ πῖο εὐρύχωρο (ἀπὸ τὸ σύμπαν), πού δέχθηκε τὸν Θεό, οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων μὲ τὰ ἱερώτατα φτερά τους τὸ σκέπαζαν μὲ φόβο καὶ χαρὰ.</p> <p>Ἐάν ὁ ἀκατανόητος καρπός της (ὁ Χριστός), πού δέν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἐννοήσει, καὶ γιὰ τὸν ὅποιο ἐχρημάτισε (ὑπῆρξε) οὐρανός, δέχθηκε ταφὴ θεληματικὰ ὡς θνητός, πῶς θὰ ἀρنيόταν τὴν ταφή, αὐτὴ πού τὸν κυοφόρησε χωρὶς πεῖρα γάμου;</p> <p>Ωιδὴ Ε'. Πρῶτος.</p>
---	--	---

<p>«Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν σου Χριστέ διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναΐδιον, καὶ ἐνυπόστατον λάμψας ἀπαύγασμα, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος».</p> <p>Ὡς ἐπὶ νεφέλης Παρθένε, τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος ὀχούμενος, πρὸς τὴν Σιών ἐκ περάτων λειτουργῆσαι σοι, τῇ νεφέλῃ τῇ κούφῃ ἠθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψιστος Θεός, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος.</p> <p>Σαλπίγγων θεόληπτοι γλῶσσαι, τῶν θεολόγων ἀνδρῶν εὐηχέστερον, τῇ Θεοτόκῳ ἐβῶν τὸν ἐξόδιον, ἐνηχούμεναι ὕμνον τῷ Πνεύματι. Χαίροις ἀκήρατε πηγῇ, τῆς τοῦ Θεοῦ ζωαρχικῆς, καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, γῆθεν μετέστης πρὸς αἰωνίους μονάς, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα».</p> <p>Κροτεῖτῶσαν σάλπιγγες, τῶν θεολόγων σήμερον, γλῶσσα δὲ πολύφθογγος ἀνθρώπων, νῦν εὐφημεῖτω, περιηχεῖτω ἀήρ, ἀπειρῶ λαμπόμενος φωτί· Ἄγγελοι ὕμνεῖτῶσαν, τῆς</p>		<p>Τὸ θεῖκό καὶ ἀνέκφραστο κάλλος τῶν ἀρετῶν σου, Χριστέ, θέλω νὰ διηγηθῶ· Διότι ἀφοῦ ἔλαμψες ἀπὸ αἰώνια δόξα (τόν Πατέρα) ὡς ἐπίσης αἰώνια καὶ προσωπική (ταυτισμένη μὲ πρόσωπο) ἀκτινοβολία, παίροντας σῶμα ἀπὸ παρθενικῆ κοιλιᾶ, ἀνέτειλες ὡς ἥλιος, γιὰ ὅσους ἦταν στό σκοτάδι (τῆς ἀγνοίας) καὶ στή σκιά (τῆς ἁμαρτίας).</p> <p>Ὅπως ἐπάνω σὲ νεφέλῃ, Παρθένε, ταξιδεύοντας ὁ σύλλογος τῶν Ἀποστόλων συναθροιζόταν στή Σιών ἀπὸ τὰ πέρατα (τῆς γῆς), γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν ἐσένα τὴν ἀνάλαφρη νεφέλη, ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Ὑψιστος Θεός ἔλαμψε ὡς ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, σ' αὐτοὺς πού βρίσκονταν στό σκότος καὶ στή σκιά.</p> <p>Οἱ θεοκίνητες γλῶσσες τῶν θεολόγων ἀνδρῶν (τῶν Ἀποστόλων) φώναζαν πιό ἡχηρά ἀπὸ σάλπιγγες στή Θεοτόκο τὸν ἐξόδιο (νεκρώσιμο) ὕμνο ἐμπνεόμενες ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· Χαῖρε ἀμόλυντη πηγῇ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, πού παρέχει ζωὴ καὶ σωτηρία σὲ ὅλους.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Ἔμειναν ἐκστατικά τὰ σύμπαντα μπροστά στή θεϊκή σου δόξα· διότι ἐσύ, Παρθένε, χωρίς γάμο συνέλαβες στή μήτρα σου τὸν Θεό, πού εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλους, καὶ γέννησες ἄχρονο Υἱό, ὁ ὁποῖος σὲ ὅλους πού σὲ ὕμνοῦν, δίνει ὡς βραβεῖο τὴ σωτηρία.</p> <p>Ἄς χτυποῦν (ἄς ἀντηχοῦν) οἱ σάλπιγγες τῶν θεολόγων σήμερα· καὶ ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων μὲ τίς πολλές διαλέκτους ἄς ἐγκωμιάζει· ἄς ἀντηχεῖ ὁ ἀέρας λαμπώντας μὲ ἀπειρο φῶς. Οἱ Ἄγγελοι ἄς ὕμνοῦν τὴν</p>
---	--	--

Παρθένου τὴν Κοίμησιν.

Τὸ σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοις σου, ὅλος ἐξιστάμενος Παρθένε, ἔκδημος, ὅλως, ἱερωμένος Θεῶ, τοῖς πᾶσι θεόληπτος καὶ ἄν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἦιδὴ ΣΤ'. Πρῶτος.

Ἄλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς τριμέρου ταφῆς σου τί προεικόνισμα, οὗ Ἰωνᾶς ὑποφήτης ἀναδέδεικται σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ προὔπεπρωτο, ἀσινῆς ἐβόα. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε».

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Ἄναξ ὁ πάντων Θεός· ἐν γὰρ τῷ τίκτειν, Παρθένον ὡσπερ ἐφυλαξεν, οὕτως ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διετήρησεν, ἀδιάφθορον, καὶ συνεδόξασε, θεία μεταστάσει, γέρα σοι ὡσπερ Υἱὸς Μητρὶ χαριζόμενος.

Ὄντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, αὔλου πυρός, θυμιατήριον θείου χρύσεον ἄνθρακος, ἐν τοῖς Ἁγίων Ἁγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον ῥάβδον τε πλάκα θεόγραφον, κιβωτόν ἁγίαν, τράπεζαν ἄρτου ζωῆς, Παρθένε ὁ τόκος σου.

Δεύτερος.

«Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν

κοίμησιν τῆς Παρθένου.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς (ὁ Ἀπόστολος Παῦλος) διακρινόταν στούς ὕμνους σου, Παρθένε, ἐκπληκτος, ὀλοκληρωτικά εὐρισκόμενος σέ ἔκσταση, ἀφοσιωμένος στὸν Θεό, ὁ ὁποῖος γιὰ ὅλους πράγματι καὶ εἶναι, καὶ ἀναδεικνύεται θεοφώτιστος, Θεοτόκε πανύμνητη.

Ἦιδὴ ΣΤ'. Πρῶτος.

Θαλασσινή φωτιά γεννημένη ἀπὸ τὸ πέλαγος μέσα ἀπὸ τὰ ἐντόσθια τοῦ κήτους, τί προεικόνιση πού ἦταν τῆς τριήμερης ταφῆς σου, τῆς ὁποίας (ἀπὸ πρὶν) ἀναδείχθηκε Προφήτης ὁ Ἰωνᾶς! διότι ἀφοῦ διασώθηκε ἄθικτος, ὅπως καὶ πρὶν τὸν καταπιεῖ τὸ κῆτος, φώναζε:· Θά σοῦ προσφέρω θυσία μέ φωνὴ δοξολογίας, Κύριε.

Σοῦ ἀπονέμει (σοῦ χαρίζει) τὰ ὑπερφυσικά ὁ Βασιλιάς, ὁ Θεός τῶν πάντων· διότι, ὅπως κατὰ τὴ γέννηση σέ φύλαξε Παρθένο, ἔτσι καὶ στὸν τάφο διατήρησε τὸ σῶμα σου ἄφθαρτο, συγχρόνως καὶ τὸ δόξασε μέ τὴ θεϊκὴ μετάθεσή σου (ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό) χαριζόντάς τα αὐτὰ σάν βραβεῖα ὁ Θεός στὴ Μητέρα του.

Ἀληθινά ὡς φωτεινὴ λυχνία ἄυλης φωτιᾶς, ὡς θυμιατὸ χρυσὸ τοῦ θεϊκοῦ ἄνθρακα, σέ ἐγκατέστησε στά Ἁγία τῶν Ἁγίων ὡς στάμνο καὶ ῥάβδο καὶ πλάκα γραμμένη ἀπὸ τὸ Θεό, ὡς ἁγία Κιβωτό, Τράπεζα τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς, ὁ Υἱός σου, Παρθένε.

Δεύτερος.

Τιμώντας τὴ θεϊκὴ αὐτὴ καὶ πολὺ ἐντιμὴ ἐορτὴ, τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς πού ἔχουμε νοῦ Θεοῦ, ἐλάτε νὰ χειροκροτήσουμε δοξάζοντας τὸν Θεό, πού

ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες».

Ἐκ σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε, τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας μὴ λύσασα· πῶς οὖν τὸ ἄχραντον, ζωαρχικόν τε σου σκῆνωμα, τῆς τοῦ θανάτου πείρας γέγονε μέτοχον;

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς αἰδίου τετύχηκας· διὰ θανάτου γάρ, πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἢ τὴν ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον.

Μικρὰ Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ὁ Οἶκος.

Τείχιόν μου τὰς φρένας Σωτήρ μου· τὸ γὰρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι τολμῶ, τὴν ἄχραντον Μητέρα σου, ἐν πύργῳ ῥημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοιῶν ὀχύρωσόν με· σὺ γὰρ βοᾷς τῶν αἰτούντων πιστῶς τὰς αἰτήσεις πληροῦν. Σὺ οὖν μοι δώρησαι γλῶτταν, προφοράν, καὶ λογισμὸν ἀκαταίσχυντον· πᾶσα γὰρ δόσις ἐλλάμψεως παρὰ σοῦ καταπέμπεται φωταγωγέ, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Συναξάριον.

γεννήθηκε ἀπ' αὐτὴν.

Ἀπὸ σένα ἀνέτειλε ἡ ζωὴ, χωρὶς νὰ φθείρει τίς κλειδαριές τῆς παρθενίας· πῶς λοιπὸν τὸ ἀμόλυντο καὶ ζωοπάροχό σου σῶμα συμμετέσχε στὴν πείρα τοῦ θανάτου;

Ἐπειδὴ ὑπῆρξες ὁ ναὸς τῆς ζωῆς, ἐπέτυχες τὴν αἰώνια ζωὴ· Διότι μέ τὸ θάνατό σου μετέβης (πηγες) στὴ ζωὴ, ἐσὺ πού γέννησες τὴ ζωὴ ὡς πρόσωπο (τόν Χριστό).

Μικρὴ συναπτή.

Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).

Κοντάκιο.

Τὴ Θεοτόκο, τὴν ἀκοίμητη σέ προσευχές, καὶ ἀμετάθετη ἐλπίδα γιὰ προστασία, δέν τὴν κράτησε ὁ τάφος καὶ ὁ θάνατος· διότι ὡς Μητέρα τῆς ζωῆς τὴν μετέφερε στὴ ζωὴ, αὐτὸς πού κατοίκησε σέ μήτρα παντοτεινὰ παρθενική.

Οἶκος.

Ἀσφάλισε ὅπως μέ τεῖχος τό νοῦ μου, Σωτήρα μου· διότι τολμῶ νὰ ἀνυμνήσω τό τεῖχος τοῦ κόσμου, τὴν ἀμόλυντη Μητέρα σου· μέ πύργο λόγων ἐνίσχυσέ με, καὶ μέ ὀχυρώματα ἐννοιῶν ὀχύρωσέ με· διότι ἐσὺ διακηρύττεις, ὅτι ἐκπληρώνεις τὰ αἰτήματα, αὐτῶν πού σοῦ τό ζητοῦν. Ἐσὺ λοιπὸν δώρισέ μου γλῶσσα, προφορά καὶ λογισμὸ, πού δέν ντροπιάζεται, διότι κάθε προσφορά φωτισμοῦ ἀπὸ σένα κατεβαίνει, Φωταγωγέ (ὁδηγέ τοῦ φωτός), πού κατοίκησες σέ μήτρα παντοτεινὰ παρθενική.

Συναξάριο.

<p>Τῆ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς πανσέπτου Μεταστάσεως τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.</p> <p>Στίχοι. Οὐ θαῦμα θνήσκειν κοσμοσώτειραν Κόρην, Τοῦ κοσμοπλάστου σαρκικῶς τεθνηκός.</p> <p>Ζῆ ἀεὶ Θεομήτωρ, κὰν δεκάτη θάνε πέμπτη.</p> <p>Ἦς ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος.</p> <p>Καταβασίαι. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. (Συλλειτουργικόν Σελίς 77-79). Ωιδὴ Ζ'. Πρῶτος.</p> <p>«Ἰταμῶ θυμῶ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρωσ ἀντιπαττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῶ θυμῶ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν ὁσίων τριφθόγγῳ λύρῃ ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ φλογός ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».</p> <p>Θεοτεύκτους πλάκας Μωυσῆς, γεγραμμένας τῶ θείῳ Πνεύματι, ἐν θυμῶ συνέτριψεν, ἀλλ' ὁ τούτου Δεσπότης, τὴν τεκοῦσαν ἀσινῇ, τοῖς οὐρανίοις φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσῳκίσατο. Σὺν αὐτῇ σκιρτῶντες βῶμεν Χριστῶ· ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων</p>		<p>Κατὰ τὴν δεκάτη πέμπτη αὐτοῦ τοῦ μηνός εἶναι ἡ μνήμη τῆς Μεταστάσεως (μετάβασης ἀπὸ τῆ γῆ στὸν οὐρανὸ) τῆς ὑπερένδοξης Κυρίας μας καὶ παντοτεινῆς Παρθένου Μαρίας.</p> <p>Δέν εἶναι θαῦμα, νὰ πεθαίνει ἡ Κόρη, πού ἔσωσε τὸν κόσμον, ἀφοῦ ὁ Πλάστης τοῦ κόσμου πέθανε σωματικά.</p> <p>Ζεῖ πάντοτε ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἔστω κι ἂν πέθανε κατὰ τὴ δεκάτη πέμπτη.</p> <p>Μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες αὐτῆς, ὦ Θεέ, ἐλέησε καὶ σῶσε μας ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος.</p> <p>Καταβασίεις. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. (Συλλειτουργικό Σελίδα 77-79). Ωιδὴ Ζ'. Πρῶτος.</p> <p>Ὁ θεϊκὸς ἔρωτας ἐρχόμενος σέ ἀντιπαράθεση μὲ τὸν ἀθάδη θυμὸ καὶ τὴ φωτιά, τὴ μὲν φλόγα τὴν δρόσιζε, καὶ τὸν θυμὸ τὸν περιέπαιζε μὲ τὴ θεόπνευστη λογικῇ, μὲ τὴν τρίφωνη λύρα τῶν εὐσεβῶν (νέων), ἀνταπαντώντας στὰ μουσικὰ ὄργανα μέσα ἀπὸ τὴ φλόγα· ὁ δοξασμένος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ δικὸς μας εἶσαι πράγματι δοξασμένος.</p> <p>Τίς πλάκες πού κατασκεύασε ὁ Θεός, οἱ ὁποῖες γράφθηκαν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τίς συνέτριψε μὲ θυμὸ ὁ Μωυσῆς· ἀλλὰ ὁ Κύριός του, ἀφοῦ φύλαξε ἀβλαβῇ, αὐτὴν πού τὸν ἐγέννησε, τώρα τὴν ἐγκατέστησε μέσα στὰ οὐράνια δώματα. Μαζί μ' αὐτὴν σκιρτῶνας φωνάζουμε στό Χριστό· ὁ δοξασμέ-</p>
---	--	--

<p>καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.</p> <p>Ἐν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμεν κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν. Ὁ δοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.</p> <p>Ὁ θεόφρων ἠθροισται λαός· τῆς γὰρ δόξης Θεοῦ τὸ σκῆνωμα, ἐν Σιών μεθίσταται πρὸς οὐράνιον δόμον, ἔνθα ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοώντων Χριστῶ. Ὁ δοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».</p> <p>Νεανίσκοι καὶ παρθένοι τῆς Παρθένου τε, καὶ Θεομήτορος, τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες, καὶ βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελωδήσατε· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.</p> <p>Σαλπισάτωσαν τῇ σάλπιγγι τοῦ</p>		<p>νος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν εἶσαι ἄξιος νὰ δοξολογεῖσαι.</p> <p>Μέ κύμβαλα (μεταλλικὰ πιάτα τῆς μουσικῆς) τὰ ἀγνά χεῖλη, μέ τῇ μουσικῇ ἄρπα τῆς καρδιάς, μέ τῇ γλυκόηχη σάλπιγγα τῆς ὑπερυψωμένης διανοίας, κατὰ τὴν ἐπίσημη καὶ ὀνομαστή ἡμέρα τῆς μεταστάσεως τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς, φωνάζουμε χτυπώντας τὰ χέρια, πού κάνουν πρακτικὰ ἔργα ἀρετῆς. Ὁ δοξασμένος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν εἶσαι ἄξιος νὰ δοξολογεῖσαι.</p> <p>Συγκεντρώθηκε λαὸς μέ θεϊκά φρονήματα· διότι ἡ κατοικία τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ μεταβαίνει στὴν οὐράνια κατοικία, ὅπου ἐπικρατεῖ ἦχος καθαρὸς ἀνθρώπων πού γιορτάζουν, καὶ φωνὴ ἀφατῆς (ἀνέκφραστης) ἀγαλλιᾶσεως, πού φωνάζουν στό Χριστό μέ εὐφροσύνῃ. Ὁ δοξασμένος Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν εἶσαι ἄξιος νὰ δοξολογεῖσαι.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Δέν λάτρευσαν τὴν κτίση οἱ θεόφρονες (οἱ σκεπτόμενοι θεάρεστα), ἀλλὰ τὸν Κτίστη· ἀφοῦ ὅμως πάτησαν τὴν ἀπειλή τῆς φωτιᾶς, μέ χαρὰ ἔψαλλαν. Ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος τῶν πατέρων καὶ Θεός, εἶσαι δοξασμένος.</p> <p>Νεοὶ καὶ νέες, γέροντες καὶ ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς, μαζί μέ τοὺς δικαστές (τοὺς προὔχοντες), τιμώντας τὴ μνήμη τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένου μελωδήστε ὁ Κύριος καὶ Θεός τῶν πατέρων εἶσαι ἄξιος νὰ δοξολογεῖσαι.</p> <p>Ἄς σαλπίσουν μέ τῇ σάλπιγγα τοῦ Πνεύματος τὰ</p>
--	--	--

Πνεύματος, ὄρη οὐράνια, ἀγαλλιάσθωσαν νῦν, βουνοὶ καὶ σκιρτάτωσαν θεῖοι, Ἀπόστολοι, ἡ Βασίλισσα, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται, σὺν αὐτῷ ἀεὶ κρατοῦσα.

Ἡ πανίερὸς Μετάστασις τῆς θείας σου, καὶ ἀκηράτου Μητρός, τὰ ὑπερκόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἤθροισε τάγματα, συνευφραίνεσθαι, τοῖς ἐπὶ γῆς σοὶ μέλπουσιν· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ Η΄. Πρῶτος.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

«Φλόγα δροσίζουσαν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε Παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου, καὶ ζωὴν βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσι. Τὸν Δημιουργὸ μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ρήμασιν εἶχοντο τῆς θείας, κιβωτοῦ τοῦ ἀγιάσματος, πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν θεολόγων ἐν τῇ Σιών. Ποῦ νῦν ἀπαίρεις σκηνὴν κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζώντος; Μὴ διαλίπης ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστευι μέλποντας· τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημοῦσα ἡ πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἠγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν παρρησίᾳ, ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς

οὐράνια ὄρη, ἅς γεμίσουν τώρα με ἀγαλλίαση τὰ βου-
νά, καὶ ἅς σκιροῦν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι· ἡ Βασίλισσα
μετατίθεται κοντὰ στὸν Υἱὸ τῆς βασιλεύοντας μαζί του
πάντοτε.

Ἡ πανίερη μετάσταση τῆς ἁγίας καὶ ἀμόλυντης
Μητέρας σου συγκέντρωσε τὰ οὐράνια τάγματα τῶν
ἄνω Δυνάμεων, γιὰ νὰ εὐφραίνονται μαζί με ἐκείνους,
πού ἐπάνω στὴ γῆ σοῦ ψάλλουν· Θεέ μου, εἶσαι δοξα-
σμένος.

Ωιδὴ Η΄. Πρῶτος.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύ-
ριο.

Φλόγα πού δροσίζε τούς εὐσεβεῖς καὶ κατέκαιε
τούς ἀσεβεῖς, ἔδειξε στοὺς νέους ὁ πανίσχυρος
ἄγγελος τοῦ Θεοῦ· καὶ τὴν Θεοτόκο τὴν ἔκανε ζωοπά-
ροχη πηγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναβλύζει ἡ φθορὰ κατὰ
τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ζωὴ γιὰ ὅσους ψάλλουν. Τὸν Δημι-
ουργὸ μόνον ὑμνοῦμε οἱ λυτρωμένοι, καὶ τὸν
ὑπερυψώνουμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀκολουθοῦσαν με λόγους (ὑμνων) τὴ θεϊκὴ κιβω-
τό, τὸ ἀγίασμα (τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου) ὅλο τὸ πλῆθος
τῶν Ἀποστόλων στὴ Σιών κραυγάζοντας· Ποῦ φεύγεις
τώρα, σκηνὴ τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ; Μὴ παύσεις νὰ
ἐποπτεύεις, αὐτούς πού με πίστη ὑμνοῦν λέγοντας·
Τὸν Δημιουργὸ μόνον ὑμνοῦμε καὶ ὑπερυψώνουμε σὲ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἀφοῦ ὑψωσε τὰ χέρια, καθὼς ἔφευγε ἀπὸ τὴ ζωὴ ἡ
Πάναγνη, τὰ χέρια πού ἀγκάλιασαν τὸν Θεὸ σωματι-
κά, με παρρησία (με θάρρος) ὡς Μήτηρ εἶπε σ' αὐτόν

τὸν τεχθέντα, οὐς μοι ἐκθήσω, εἰς αἰῶνας
φύλαττε βοῶντάς σοι· τὸν Δηιουργὸν μόνον
ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δεύτερος.

«Παιῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος,
νῦν δὲ ἐνεργούμενος τὴν οἰκουμένην ἄπασαν,
ἀγείρει ψάλλουσιν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ
ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας».

Τὴν μνήμην σου, ἄχραντε Παρθένε, Ἀρχαί
τε καὶ Ἐξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἄγγελοι,
Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερουβίμ
δοξάζουσι, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, ἀνθρώπων
δὲ τὸ γένος ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ
νηδύϊ σου σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερρον,
πνεῦμά σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν,
ὡς ὀφειλέτης Υἱός· διὸ σε τὴν Παρθένον
ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὡ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων, τῆς
ἀειπαρθένου καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ
οἰκήσασα, ἔδειξε Παράδεισον, ᾧ παρεστῶτες
σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν· τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

πού γεννήθηκε (ἀπ' αὐτήν)· αὐτοὺς πού μοῦ χάρισε
ὡς κτῆμα, φύλαγέ τους αἰῶνια καθὼς σοῦ κραυγά-
ζουν· τὸν Δημιουργό μόνο ὑμνοῦμε οἱ λυτρωμένοι καὶ
τὸν ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δεύτερος.

Τοὺς νέους τοὺς εὐσεβεῖς μέσα στό καμίνι ὁ Υἱός
τῆς Θεοτόκου τοὺς διέσωσε, τότε βέβαια ὡς προτύπω-
ση καὶ τώρα πραγματικά, συγκαλεῖ ὅλη τὴν οἰκουμένη
νά ψάλλει· τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τὴ μνήμη σου, ἀγνή Παρθένε, δοξάζουν Ἀρχές καὶ
Ἐξουσίες μαζί μέ τίς Δυνάμεις, Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι,
Θρόνοι, Κυριότητες, τὰ Χερουβίμ καὶ τὰ φρικτὰ Σερα-
φίμ (τὰ ἀγγελικά τάγματα)· καὶ τό γένος τῶν
ἀνθρώπων τὴν ὑμνοῦμε, καὶ τὴν ὑπερυψώνουμε σέ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Αὐτός πού κατά τρόπο παράξενο κατοίκησε, Θεο-
τόκε, στά ἀμόλυντα σπλάχνα σου παίρνοντας σάρκα,
αὐτός, ἀφοῦ δέχθηκε τό πανάγιο πνεῦμα σου, τό
ἀνέπαυσε σάν χρεώστης Υἱός· γι' αὐτό ὑμνοῦμε ἐσένα
τὴν Παρθένο, καὶ σέ ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς
αἰῶνες.

Ὡ στά θαύματα τῆς παντοτεινῆς Παρθένου καὶ
Μητέρας τοῦ Θεοῦ, πού ὑπερβαίνουν τὴ διάνοια! διότι
ἀφοῦ κατοίκησε στόν τάφο, τὸν ἀνέδειξε παράδεισο·
κοντά στόν ὅποιο παραστέκοντας σήμερα μέ χαρά ἄς
ψάλλουμε· Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριο, καὶ
ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

<p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40). Αντί ταύτης ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδή τῶν δύο κανόνων. Τό δέ Μεγαλυνάριον στιχολογεῖται ἐν ἐκάστω τροπαρίῳ τῆς παρουσίας ᾠδῆς. Ὡιδή Θ'. Πρῶτος. Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τήν μόνην Θεοτόκον. «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε· παρθενεύει γάρ τόκος, καί ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τὸκον Παρθένος, καί μετὰ θάνατον ζῶσα, σῶζοις ἀεὶ, Θεοτόκε, τήν κληρονομίαν σου».</p> <p>Ἐξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιών σκοπούμεναι, τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχὴν χειριζόμενον· τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούσῃ, υἱοπρεπῶς προσεφώνει. Δεῦρο Σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι. Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον Σῶμά σου, μετὰ δέους ὀρῶντες, καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι· Εἰς οὐρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα, σῶζοις ἀεὶ, Θεοτόκε τήν κληρονομίαν σου.</p> <p>Δεύτερος. Μεγαλυνάριον στιχολογούμενον καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἀνωτέρω. Ἄγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου,</p>		<p>Τὴν Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 39-40). Αντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδή τῶν δύο κανόνων. Τό Μεγαλυνάριον ψάλλεται πρὶν ἀπὸ κάθε τροπαρίου αὐτῆς τῆς Ὡιδῆς. Ὡιδή Θ'. Πρῶτος. Οἱ γεννιές ὅλες μακαρίζουμε ἐσένα, τὴν μόνη Θεοτόκο. Ἔχουν νικηθεῖ οἱ ὄροι (οἱ νόμοι) τῆς φύσεως στὸ πρόσωπό σου, Παρθένε Ἀμόλυνη· διότι διατηρεῖ (δέν θίγει) τὴν παρθενία ἢ γέννηση (τὸ γεγονός τῆς γεννήσεως), καὶ μνηστεύεται (συναντᾷ) προκαταβολικά ὁ θάνατος τῆ ζωῆ. Ἐσὺ πού παραμένεις μετὰ τῆ γέννηση Παρθένος, καὶ μετὰ τὸ θάνατο ζωντανή, εἶθε νά σώζεις πάντοτε, Θεοτόκε, τὴν κληρονομιά σου (ἐμᾶς). Ἔμεναν ἔκπληκτες οἱ Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων στὴ Σιών, καθὼς ἔβλεπαν τὸ δικό τους Κύριο, νά παίρνει στὰ χέρια τοῦ γυναικεία ψυχῆ· διότι σ' αὐτὴν πού γέννησε χωρὶς μολυσμὸ φώναζε, ὅπως ἀρμόζει σέ Υἱό. Ἔλα, σεμνή, νά δοξασθεῖς μαζί μέ τὸν Υἱό καὶ Θεό σου. Εὐτρέπισαν (φρόντισαν) οἱ Ἀπόστολοι τὸ σῶμα σου, πού δέχθηκε τὸ Θεό, βλέποντάς το μέ σεβασμό, καὶ προσφωνώντας το μέ μελωδική φωνή· Φεύγοντας γιὰ τίς οὐράνιες κατοικίες κοντά στὸν Υἱό σου, εἶθε νά σώζεις πάντα, Θεοτόκε, ἐμᾶς πού εἴμαστε κληρονομιά σου. Δεύτερος. Μεγαλυνάριον πού στιχολογεῖται καὶ αὐτό, ὅπως τὸ παραπάνω. Οἱ Ἄγγελοι βλέποντας τὴν κοίμησιν τῆς Παρθένου</p>
---	--	--

ὄρωντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

«Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδοχούμενος, πανηγυρίζετω δέ, ἄλλων νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε».

Δεῦτε ἐν Σιών, τῷ θείῳ καὶ πίονι, ὄρει τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τὴν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι· πρὸς γὰρ τὴν λίαν κρείττονα, καὶ θειοτέραν σκηνὴν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἅγια, τῶν Ἁγίων Χριστὸς μετατίθησι.

Δεῦτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομήτορος, καὶ περιπτυσώμεθα, καρδίας χεῖλη ὄμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες, καὶ ἀρυσώμεθα, ἰαμάτων, ἄφθονα χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀεναίου βλυστάνοντα.

Δέχου παρ' ἡμῶν, ῥῆδὴν τὴν ἐξόδιον, Μητέρα τοῦ ζῶντος Θεοῦ, καὶ τῇ φωτοφόρῳ σου, καὶ θείᾳ ἐπισκίασον χάριτι, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἄφεσιν τοῖς μέλπουσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλᾶριο.

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες

ἔμεναν κατάπληκτοι, πῶς ἡ Παρθένος ὑψώνεται ἀπὸ τῆ γῆ πρὸς τὰ ἄνω (τὰ οὐράνια).

Κάθε γήινος (ἄνθρωπος) ἄς σκιρτᾷ πνευματικᾷ φωτιζόμενος σάν ἀπὸ λαμπάδα, καὶ ἄς πανηγυρίζει ἡ φύση τῶν ἄλλων πνευμάτων (τῶν Ἀγγέλων) δοξάζοντας τὰ ἱερά θαυμάσια τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς φωνάζει. Χαῖρε Παμμακάριστη, Θεοτόκε ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Ἐλᾶτε στή Σιών, στό εὐφορο καὶ ἅγιο ὄρος τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, νά σκιρτήσουμε ἀπὸ ἀγαλλίαση βλέποντας τὴν Θεοτόκο· διότι ὁ Χριστὸς τὴν μεταθέτει στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ὡς σέ καλλύτερη καὶ ἀγιώτερη σκηνὴ ὡς Μητέρα του.

Ἐλᾶτε, πιστοί, ἄς πλησιάσουμε στόν τάφο τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς τόν ἀγκαλιάσουμε ἀκουμπώντας μέ εἰλικρίνεια (ἐπάνω του) τίς καρδιές, τὰ χεῖλη, τὰ μάτια, τὰ μέτωπα, καὶ ἄς πάρουμε ἄφθονα χαρίσματα θεραπειῶν, πού ἀναβλύζουν ἀπὸ πηγὴ ἀστείρευτη.

Δέξου ἀπὸ μᾶς τὸν ἀποχαιρετιστήριο ὕμνο, Μητέρα τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ· καὶ σκέπασέ μας μέ τὴ φωτοφόρο καὶ θεϊκὴ σου χάρη, προσφέροντας ὡς βραβεῖα στό βασιλιά νίκες, στό φιλόχριστο λαό τὴν εἰρήνη, καὶ σ' αὐτούς, πού σέ ὕμνουν συγχώρηση καὶ ψυχικὴ σωτηρία.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλᾶριο.

Ἀπόστολοι, συναχθεῖτε ἐδῶ ἀπὸ τὰ πέρατα (τοῦ

ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα, καὶ σὺ Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται, ὦδῆν σοι ἐξόδιον προσφωνοῦσα τῇ Μητρί, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, ἀπειρογάμε, Παναγία Παρθένε, ἡ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ῥυσαμένη, προγονικῆς ἀποφάσεως.

(Δίς).

Ἐκ περάτων συνέδραμον, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, θεαρχίῳ, νεύματι τοῦ κηδεῦσαί σε, καὶ ἀπὸ γῆς αἰρομένην σε, πρὸς ὕψος θεώμενοι, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, ἐν χαρᾷ ἀνεβῶν σοι. Χαῖρε ὄχημα, τῆς Θεότητος ὅλης, χαῖρε μόνη, τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω, τῷ τοκετῷ σου συνάψασα.

Τὴν ζωὴν ἡ κυήσασα, πρὸς ζωὴν μεταβέβηκας, τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου τὴν ἀθάνατον, δορυφορούντων Ἀγγέλων σοι, Ἀρχῶν καὶ Δυνάμεων, Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεχομένου τε, ἀκηράτοις παλάμαις τοῦ Υἱοῦ σου, τὴν ἀμώμητον ψυχὴν σου, Παρθενομῆτορ Θεόνυμφε.

Δόξα... Καὶ νῦν...

κόσμου), καὶ κηδέψτε τὸ σῶμα μου στὸν τόπο τῆς Γεθσημανῆς, καὶ σὺ, Υἱέ καὶ Θεέ μου, παράλαβε τὸ πνεῦμα μου.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Γιὰ τὴν ἐνδοξή σου Κοίμησι ἀγάλλονται οἱ οὐρανοὶ, καὶ χαίρονται τὰ στρατεύματα τῶν Ἀγγέλων καὶ ἡ γῆ ὀλόκληρη αισθάνεται εὐφροσύνη ἀναπέμποντας ὕμνο νεκρώσιμο (ἀποχαιρετιστήριο) σ' ἐσένα τῇ Μητέρα τοῦ Κυρίου τῶν ὅλων, Παναγία Παρθένε, πού δέν γνώρισες γάμο, ἐσύ πού λύτρωσες τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν προπατορικὴ καταδικαστικὴ ἀπόφασι. (Δίς).

Ἀπὸ τὰ πέρατα (τοῦ κόσμου) συναντήθηκαν (συγκεντρώθηκαν) οἱ ἐπίσημοι ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους μὲ πρόσταγμα θεϊκῆς ἐξουσίας, γιὰ νὰ σέ κηδεύσουν, καὶ βλέποντάς σε νὰ ἀνεβαίνεις ἀπὸ τὴ γῆ στὰ ὕψη, μὲ χαρὰ ἐκραύγαζαν σ' ἐσένα τῇ φωνῇ τοῦ Γαβριήλ. Χαῖρε ὄχημα ὅλης τῆς Θεότητος, χαῖρε ἐσύ, πού μόνη ἔνωσες μὲ τὴ γέννησή σου τὰ γήινα μὲ τὰ οὐράνια.

Ἐσύ πού γέννησες τὴ ζωὴ, μὲ τὴ σεμνὴ Κοίμησή σου ἔφυγες γιὰ τὴ ζωὴ τὴν ἀθάνατη, ἐνῶ σέ συνόδευσαν Ἄγγελοι, Ἀρχές, Δυνάμεις (ἀγγελικὰ τάγματα), Ἀπόστολοι, Προφῆτες καὶ ὅλη ἡ κτίσι, καθὼς δεχόταν ὁ Υἱός σου στὶς ἀμόλυντες παλάμες του τὴν ἀγνή ψυχὴ σου, Μητέρα Παρθένε, Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Δόξα ... Καὶ νῦν...

<p>Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπαζον, καὶ κοσμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀχράντῳ σου σώματι· οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, μελωδοῦντες ἀνεβόων· χαῖρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ. Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Ἀντίφωνα. Ἀντίφωνον Α'· Στίχος α'. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.</p> <p>Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς. Στίχος β'. Ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰνεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Στίχος γ'. Ἐν πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει Θεοῦ ἡμῶν. Στίχος δ'. Ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών. Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀντίφωνον Β'· Στίχος α'. Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ. Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἁγίοις</p>		<p>Κατὰ τὴν ἀθάνατή σου Κοίμησι, Θεοτόκε Μητέρα τῆς ζωῆς, νεφέλες ἄρπαζαν τοὺς Ἀποστόλους διὰ μέ- σου τοῦ ἀέρος· καὶ ἐνῷ ἦταν σκορπισμένοι στὸν κόσμον, τούς παρουσίασαν στὸν ἴδιο χῶρον κοντὰ στὸ ἀμόλυντό σου σῶμα· Καὶ αὐτοὶ ἀφοῦ σὲ κήδευσαν μέ σεβασμό, μελωδώντας ἐκραύγαζαν τὴ φωνὴν τοῦ Γαβριήλ· χαῖρε, Χαριτωμένη Παρθένε, Μητέρα ἀνύπανδρη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου. Μαζί μ' αὐτούς ἰκέτευε τον ὡς Υἱό σου καὶ Θεό μας, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Ἀντίφωνα. Ἀντίφωνο Α'· Στίχος α'. Δοξάστε τὸ Θεό μέ ἀλαλαγμοὺς ὅλη ἡ γῆ (ὄλοι οἱ γῆινοι). Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας. Στίχος β'. Δοξάστε τον, ὑμνεῖτε τὸ ὄνομά του.</p> <p>Στίχος γ'. Στὴν πόλιν τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων, στὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ μας. Στίχος δ'. Εἶναι γεμάτος εἰρήνη ὁ τόπος του, καὶ ἡ κατοικία του (ὁ Ναός του) στὴ Σιών. Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀντίφωνο Β'· Στίχος α'. Ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τίς πύλας τῆς Σιών (τῆς Ιερουσαλήμ) ἐπάνω ἀπὸ ὅλες τίς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ. Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού εἶσαι ἀξιοθαύμαστος</p>
--	--	---

<p>θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.</p> <p>Στίχος β'. Δεδοξασμένα ἐλάληθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Στίχος γ'. Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.</p> <p>Στίχος δ'. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ μονογενῆς Υἱός...</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 54).</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Στίχος α'. Ἐτοίμη ἡ καρδιά μου, ὁ Θεός, ἑτοίμη ἡ καρδιά μου.</p> <p>Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Στίχος β'. Τὶ ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;</p> <p>Στίχος γ'. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.</p> <p>Εἰσοδικόν.</p> <p>Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ.</p> <p>Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ... (Ὡς ἀνωτέρω).</p>		<p>μεταξὺ τῶν Ἁγίων, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλούϊα.</p> <p>Στίχος β'. Δοξασμένα (πράγματα) εἰπώθησαν γιὰ σένα, πόλη τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Στίχος γ'. Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὰ θεμέλιά της γιὰ πάντα.</p> <p>Στίχος δ'. Ἀγίασε τὴν κατοικία του (τό Ναό του) ὁ Ὑψιστος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ μονογενῆς Υἱός...</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 54).</p> <p>Ἀντίφωνο Γ'.</p> <p>Στίχος α'. Ἡ καρδιά μου εἶναι ἕτοιμη (νά σοῦ ψάλλει), ἡ καρδιά μου εἶναι ἕτοιμη.</p> <p>Κατὰ τὴ Γέννηση (τοῦ Υἱοῦ) σου φύλαξες τὴ παρθενία σου, κατὰ τὴν κοίμησή σου δὲν ἐγκατέλειπες τὸν κόσμον, Θεοτόκε. Μετατέθηκες στὴ ζωὴ, (τό Χριστό), ἐπειδὴ εἶσαι Μητέρα τῆς ζωῆς, καὶ μέ τις πρεσβείες σου λυτρῶνεις τίς ψυχές μας ἀπὸ τό θάνατο.</p> <p>Στίχος β'. Τί νά ἀνταποδώσω στὸν Κύριο, γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωσε;</p> <p>Στίχος γ'. Θά πάρω ποτήριο εὐχαριστίας γιὰ τὴ σωτηρία μου (καὶ θά πιῶ), καὶ θά ἐπικαλοῦμε (μέ εὐγνωμοσύνη) τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.</p> <p>Εἰσοδικό.</p> <p>Ἐλᾶτε, ἄς προσκυνήσουμε καὶ ἄς προσπέσουμε στό Χριστό.</p> <p>Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ... (Ὅπως παραπάνω).</p>
--	--	---

<p>Απολυτίκιον. (Τῆς Κοιμήσεως). «Ἐν τῇ Γεννήσει...». (Ὡς ἀνωτέρω). Κοντάκιον. Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος: Πρὸς Φιλιππισίους (Β' . 5-11). Ἀδελφοί, τοῦτο φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγάπησεν τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς.</p>		<p>Απολυτίκιο. (Τῆς Κοιμήσεως). «Ἐν τῇ Γεννήσει...». (Ὅπως παραπάνω). Κοντάκιο. Τῆ Θεοτόκο, τὴν ἀκοίμητη σέ προσευχές, καὶ ἀμετάθετη ἐλπίδα γιά προστασία, δέν τὴν κράτησε ὁ τάφος καὶ ὁ θάνατος· διότι ὡς Μητέρα τῆς ζωῆς τὴν μετέφερε στή ζωή, αὐτὸς πού κατοίκησε σέ μήτρα πα- ντοτεινά παρθενική. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος Πρὸς Φιλιππισίους (Β' . 5-11). Ἀδελφοί, αὐτὸ τό ταπεινὸ φρόνημα ἃς ὑπάρχει μέ- σα σας, τό ὁποῖο ὑπῆρχε καὶ στὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ εἶχε τὴν ἴδια φύση καὶ οὐσία μέ τό Θεό, δέν θεώρησε ὡς ἀποτέλεσμα ἀρπαγῆς τό ὅτι ἦταν ἴσος μέ τό Θεό, (ὥστε νά κινδυνεύει νά τό χάσει), ἀλλά ἐκένωσε (ἄδειασε) προσωρινά τόν ἑαυτό του (ἀπό τή δόξα του) μέ τό νά πάρει δούλου μορφή καὶ νά γίνει ὅμοιος μέ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νά βρεθεῖ ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερική ἐμφάνιση σάν ἄνθρωπος, ταπείνωσε τόν ἑαυτό του, μέ τό νά γίνει ὑπήκοος μέχρι θανάτου, καὶ μάλιστα θανάτου μέ Σταυρό. Γι' αὐτό καὶ ὁ Θεός τόν ὑπερύψωσε καὶ τοῦ χάρισε τό ὄνομα (Κύριος Ἰησοῦς Χριστός), τό ὁποῖο εἶναι ἀνώτερο ἀπό κάθε ὄνομα, ὥστε μπροστά στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ νά καμφθεῖ (νά λυγίσει) κάθε γόνατο, καὶ νά προσκυνήσουν οἱ ἐπουράνιοι Ἄγγελοι καὶ οἱ ἐπίγειοι ἄνθρωποι καὶ οἱ καταχθόνιοι δαίμονες· Καί κάθε γλῶσσα νά ὁμολογήσει, ὅτι εἶναι Κύριος ὁ Ἰησοῦς Χριστός πρὸς</p>
---	--	---

Εὐαγγέλιον

Κατά Λουκᾶν. (Γ' . 38-42, ΙΑ' . 27-28).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά· γυνή δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ τῆδε ἦν ἀδελφή καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ. Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπέ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά· ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία· Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μενοῦν γε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς.

Εὐαγγέλιο.

Κατά Λουκᾶν. (Γ' . 38-42, ΙΑ' . 27-28).

Κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο μπῆκε ὁ Ἰησοῦς σὲ κάποια κώμη (χωριό) καὶ κάποια γυναίκα μὲ τὸ ὄνομα Μάρθα τὸν ὑποδέχθηκε στό σπίτι της. Καὶ εἶχε αὐτὴ ἀδελφὴ πού ὀνομαζόταν Μαρία, ἡ ὁποία κάθισε κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἄκουε τὸ λόγο του. Ἡ δὲ Μάρθα ἦταν ἀπασχολημένη μὲ πολλή φροντίδα γιὰ νὰ τὸν περιποιηθεῖ· καὶ ἀφοῦ στάθηκε κοντὰ του εἶπε· Κύριε, δὲν σέ μέλει πού ἡ ἀδελφή μου μὲ ἄφησε μόνη νὰ ὑπηρετῶ, καὶ νὰ ἐτοιμάζω τὴ φιλοξενία; Πές της λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσει. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καὶ τῆς εἶπε· Μάρθα, Μάρθα, φροντίζεις ἐναγώνια καὶ ταλαιπωρεῖσαι γιὰ πολλά· ὅμως ἓνα μόνο εἶναι ἀπαραίτητο· ἡ Μαρία ὅμως διάλεξε τὴν καλὴ μερίδα (τὴν πνευματικὴ τροφή), ἡ ὁποία ποτέ δὲν θὰ ἀφαιρεθεῖ ἀπ' αὐτήν. Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἔλεγε αὐτά, κάποια γυναίκα μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ὑψωσε φωνὴ καὶ τοῦ εἶπε· εἶναι μακάρια ἡ γυναίκα πού σέ γέννησε καὶ τὰ στήθη ἀπὸ τὰ ὁποῖα θήλασες. Κι ἐκεῖνος εἶπε· ἀληθινὰ ἔτσι εἶναι· ἀλλὰ κυρίως μακάριοι εἶναι αὐτοί, πού ἀκούουν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν τηροῦν (τὸν βάζουν σὲ ἐφαρμογή).